

Scénář k audioreportáži – Jaroslav Rainer

- Zpracovali: Sandra Zörklerová, Lucie Vytlačilová, Veronika Michalovičová, Martin Stejskal, Kryštof Chromý – ZŠ a MŠ Velemín
- Sandra: Pro náš rozhovor jsme si vybrali pamětníka pana Jaroslava Rainera. Jako malý kluk zažil strašné bombardování Ústí nad Labem.
- Pamětník: To byl ohromnej hukot těch letadel a teď prostě pouštěli ty bomby, tak to pískalo normálně a teď ta tlaková vlna to prostě bylo neskutečný. A my dokonce s bráchou jsme seděli na stromě a dívali se normálně, co se to děje že jo. Ale do té doby než maminka přiběhla a jednu, že jo, vlepila a koukej mazat domů.
- Lucie: Jako malej 5 letej kluk viděl pan Rainer pochod smrti, který procházel kolem jeho domu. Tenhle smutný okamžik okomentoval takto.
- Pamětník: Ty lidi vyčerpáním padali normálně a nikdo jim nesměl jako ani podat vodu jo. Matka, když vyběhla a nesla jim alespoň napít vody, tak ten normálně Němec by ji zastřelil, protože na ni hned samopalem, že jo, a nesměla se ani přiblížit ani kousek chleba nic jo. Takže ty lidi byli zubožení.
- Martin: Kvůli národnosti měl otec pana Rainera problémy ve společnosti.
- Pamětník: Lidi ve vesnici si na něj ukazovali pořád prstem. Byl Němec. Tenkrát ta eufórie byla obrovská jo to proti Němcům. Takže se normálně samozřejmě že se tam našli takový lidi, který to dali najevo a táta se s tím musel smířit a my teda taky že jo.
- Veronika: Okupaci v roce 1968 zažil pan Rainer na chmelové brigádě. Když se vracel večer na motorce domů, tak se mu stalo toto
- Pamětník: Nastaly takový situace, jako když jsem jel odpoledne nebo v noci v jedenáct hodin jsem jel ze Selujovic na Vchynice kolem hřbitova a najednou naproti mně tank. Jo to je silnice normálně, která prostě ani ten tank se tam nevešel pomalu. Tak já do strouhy, že jo, normálně zajel a hotovo. Ale prostě říkám, ten kdyby normálně mě přejel, tak hotovo.
- Kryštof: Pan Jaroslav Rainer je vášnivým sportovcem. Sám trénoval velemínský fotbal. Jedna z jeho vtipných příhod je tato.
- Pamětník: Já jel do Čížkovic se žákama. Měl jsem 105ku a měl jsem tam 11 žáků. 4 vepředu a 7 vzadu a bylo to. Ty čížkovický říkali človeče, kde máš stát ten autobus?
- Sandra: Panu Rainerovi moc děkujeme za účast v tomto projektu.